

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. M. T.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 15 A 118/2015 - 62, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-110567-3/SO-2015, žalovaná zamítla odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 6. 2015, č. j. OAM-14604-43/PP-2013, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 15 A 118/2015 - 62, zamítl.

Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že by nepřiznání odkladného účinku bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel má na území České republiky celou rodinu, v zemi svého původu nemá žádné zázemí. Současně je osobou vysokého věku a jeho zdravotní stav mu neumožňuje postarat se sám o sebe a v zemi svého původu by neměl zajištěnu péči. Nuceným návratem do jeho země původu by bylo zasaženo do jeho ústavně zaručených práv a práv

vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, a to zejména do práva na sloučení rodiny, práva na důstojný život a adekvátní sociální a materiální zabezpečení ve stáří. Tímto postupem by byly přerušeny, resp. poškozeny jeho sociální a rodinné vazby na území České republiky a rovněž by došlo k ukončení sdílení společné domácnosti s občanem České republiky (nezletilou vnučkou stěžovatele M. K.), na základě kterého žádal o udělení přechodného pobytu. Opuštění rodiny by pro stěžovatele znamenalo významný zásah do jeho života, ve kterém spatřuje újmu, která nemůže být srovnatelná s újmou, jež by mohla vzniknout někomu jinému. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže být dle stěžovatele dotčen ani žádný veřejný zájem. Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by rovněž došlo k zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces, k němuž patří také to, aby se stěžovatel osobně účastnil soudního řízení, resp. měl možnost být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100).

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných a dokládaných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze soudního spisu a napadeného rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

pokračování

Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatele samy o sobě nemohou znamenat újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Jak uvedl již krajský soud v usnesení ze dne 12. 10. 2015, č. j. 15 A 118/2015 - 21, jímž nevyhověl návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě, pobytový status stěžovatele se zamítnutím jeho žádosti o přechodný pobyt na území České republiky nikterak nezměnil. Stěžovatel neměl a ani po provedeném správním řízení a řízení před krajským soudem nemá povolen přechodný pobyt na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničem nezměnilo, jak níže rozvedeno.

V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, v němž Nejvyšší správní soud v řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu dovodil, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by sice stěžovatel mohl být donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho vyhoštění, tato skutečnost ovšem nemůže být důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť lze jen stěží předpokládat, že cizinec má předejít případné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území a vystavovat se riziku správního vyhoštění. Uvedený případ je však skutkově odlišný tím, že stěžovatel v popsané věci pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo následně napadeným rozhodnutím odňato. Přiznáním odkladného účinku tedy bylo dočasně obnoveno jeho oprávnění k pobytu na území České republiky. V nyní projednávané však byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o přechodný pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které má za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že právní moc napadeného rozhodnutí pro něj znamená reálnou hrozbu nenahraditelné újmy v podobě nutnosti opustit území České republiky. Stěžovatel takovou povinnost má v případě, že nedisponuje jakýmkoli právním titulem k oprávněnému pobytu na území České republiky. Jak již bylo řečeno, pokud takový právní stav existoval již před právní mocí rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, právní mocí, resp. právními účinky tohoto rozhodnutí se na situaci stěžovatele nic nezměnilo a tedy ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemohlo tuto jeho situaci změnit.

Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto

o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. května 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu